

UZNESENIE

Krajský súd v Trnave vo veci exekúcie oprávnenej: Československá obchodná banka, a.s., Bratislava, Michalská 18, proti povinnému: Vladimír Kuba, nar. 25. marca 1954, bytom Skalica, L. Svobodu 1227/40, o 1.324,71 eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu Okresného súdu Skalica z 18. júla 2011 č. k. 1Er/1308/2010-30, EX 2781/2010 (správne len „1Er/1308/2010-26“) takto

r o z h o d o l :

Odvolačí súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Jozefa Kapronczaia o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z 13. septembra 2010. Toto rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 44 ods. 2 E. p. (zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, čiže exekučného poriadku); § 53 ods. 1 a 5 a § 54 ods. 1 a 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, inak až na ustanovenie § 53 ods. 5 v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2007 vrátane) a čl. 2 písm. a/, čl. 3 ods. 1 a 3 a čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“); vecne mal potom najmä za to, že tu šlo o spotrebiteľský vzťah (na základe zmluvy o vydanie kreditnej karty KOZ z 27. januára 2004), v ktorom rozhodcovskú doložku pojatú do čl. 34 Všeobecných obchodných podmienok právnej predchodkyne oprávnenej (ISTROBANKA a.s.) bolo treba považovať za ustanovenie spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa a takto aj za neprijateľnú zmluvnú podmienku sankcionovanú neplatnosťou, ak podstatou príslušného dojednanja bolo nanútenie záujmu dodávateľky (poskytovateľky spotrebiteľského úveru) riešiť spory vzniknuté zo zmluvy účastníkov pred rozhodcovským súdom druhej strane vzťahu a to tým skôr, ak povinný (v pozícii dlžníka z tzv. hmotnoprávneho úverového vzťahu) si takúto doložku osobitne nevyjednal a možnosť eliminovať takéto pre neho nevýhodné ustanovenie zo zmluvy tiež nemal (mal iba možnosť odmietnuť zmluvu ako celok). Na takomto nazeraní na vec pritom podľa súdu prvého stupňa nič nemenilo, že do len indikatívneho výpočtu neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách (do § 53 O. z.) sa podmienka ako tá z prejednávanej veci (čiže ustanovenie požadujúce od spotrebiteľa spory s dodávateľom riešiť výlučne v rozhodcovskom konaní) dostala až po uzavretí zmluvy, pretože to neznamenal, žeby aj v skoršom čase nešlo podrobiť súdnej kontrole aj rozhodcovskú doložku; spotrebiteľ preto takouto doložkou nebol viazaný a poverenie na vykonanie exekúcie preto nebolo možné udeliť, dôvodil napokon odvolací súd.

Proti tomuto uzneseniu podala včas odvolanie oprávnená s návrhom na jeho zrušenie (uznesenia) a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala nesprávnym právnym posúdením veci súdom prvého stupňa, ktorému vytkla jednak to, že pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy zákonom uloženú povinnosť ponúknuť klientom pri uzatváraní obchodov neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy (§ 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „zákon o bankách“) pri nedostatku povinnosti klienta takýto návrh prijať (§ 93b ods. 2 zákona o bankách), ale tiež to, že prieskumom súladu exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku) s hmotným právom zo strany exekučného došlo k prekročeniu oprávnení vyplývajúcich z ustanovenia § 44 E. p. (pretože tu existuje len op-

rávnenie skúmať vykonateľnosť titulu). Ani podradenie vzťahu právnej predchodkyne oprávnenej a povinného pod ustanovenia O. z. o spotrebiteľských zmluvách (§§ 52 – 54) podľa nej (odvolateľky) neobstojí, ak tu úverová zmluva podľa úpravy platnej v čase jej uzavretia (a to až do 31. decembra 2007) nepatrila do výpočtu v ust. § 52 ods. 1 O. z., ale šlo tu o absolútny obchod (podľa § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „Obch. z.“) bez potreby príslušnú zmluvu uviesť do súladu s ust. §§ 53 a 54 O. z. Neudelením poverenia napokon dochádza aj k právnej neistote, ak tu je právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, ktoré na jednej strane nemožno exekučne vymôcť a na strane druhej predstavuje prekážku veci právoplatne rozsúdenej (*rei iudicatae*) brániacu uplatneniu práva na všeobecnom súde; dôvodilo sa odvolaním.

Povinný odvolací návrh nepodal.

Odvolací súd prejednal podľa § 251 ods. 4, § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) v medziach odvolania oprávnenej celú vec (žiadosti o poverenie) a to bez pojednávania (pretože nešlo o vec samu ani o žiaden zákonom predpokladaný prípad potreby prejednávania aj takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu) a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie navzdory istým argumentačným nepresnostiam treba považovať za správne a námietky voči nemu zo strany oprávnenej tak za nedôvodné.

Odvolací súd totiž nemal dôvod (navzdory nie celkom náležitému a zo strany oprávnenej principiálne dôvodne vytykanému použitiu ustanovení O. z. o spotrebiteľských zmluvách), pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného postupu a týmto (okresným súdom) pojať aj do odôvodnenia napadnutého uznesenia. Takouto podstatou tu bolo, že rozhodcovská doložka mala charakter neprimeranej podmienky nezaväzujúcej spotrebiteľa a z nej plynúci záver (nech aj takto výslovne súdom prvého stupňa nesformulovaný), že ani rozhodcovský rozsudok za takejto situácie nemal požívať ochranu v procese exekučného vymáhania ním priznanej pohľadávky. Práve pre medzeru v argumentácii z odôvodnenia napadnutého uznesenia, spôsobenú zjavným neuvedomením si okresným súdom, že tu má ísť ešte o právny vzťah z čias spred tzv. prvotnej spotrebiteľskej novely O. z. (tu rozumej zákona č. 150/2004 Z. z., účinného až od 1. apríla 2004), ako aj pre nutnosť vyporiadania sa aj s oboma ďalšími kľúčovými námietkami uplatnenými odvolaním je však nevyhnutné doplniť (§ 219 ods. 2 O. s. p. *in fine*) nasledovné :

Primárne nemožno akceptovať tú námietku z odvolania, podstatou ktorej je, že skúmanie platnosti rozhodcovskej doložky a teda i právnej bezvadnosti exekučného titulu reprezentovaného rozhodcovským rozsudkom výlučne v rámci procesu udeľovania poverenia exekútorovi (čiže zrejme najmä bez využitia opravného prostriedku v tzv. základnom konaní predstavovaného žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku) je postupom bez opory v zákone.

Je to totiž najmä súdom prvého stupňa použité ustanovenie § 44 ods. 2 E. p. (resp. i odsek 3 rovnakého paragrafu), ktoré zakotvuje nielen možnosť, ale tiež povinnosť exekučného súdu zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v každom prípade nesúladu žiadosti o poverenie, návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Tunajší odvolací súd pritom už viackrát v minulosti poukázal na to, že práve takáto úprava je prostriedkom ostatnej preventívnej kontroly zákonnosti v procese exekučného vymáhania splnenia uloženej povinnosti a je to práve ona, ktorej účelom je zabrániť v donútení niekoho k splneniu ním dobrovoľne ne(s)plnenej povinnosti tam, kde by práve opak, čiže obrazné posvätenie exekúcie bol(o) možným len za cenu porušenia práva. V uvedenej súvislosti samozrejme stále platí i to, že „odobrenie“ exekúcie – teda udelenie poverenia exekútorovi oň žiadajúcemu, je možným len pri

nezistení exekučným súdom rozporu so zákonom u žiadnej z celkom troch listín (písomností) v súhrne predstavujúcich podklad pre vedenie exekúcie (1. žiadosť o udelenie poverenia, 2. návrh na vykonanie exekúcie a 3. exekučný titul); pričom naopak pre rozhodnutie opačnej povahy (rozumnej zamietnutie žiadosti o poverenie) postačuje zistenie príslušného nesúladu už i len u jednej z nich (kde je pritom z pohľadu výsledku konania pred exekučným súdom absolútne nerozhodné, či ide o žiadosť, návrh alebo titul a rovnako žiadnu úlohu tu nezohráva, či nesúlad do zákonom má charakter porušenia predpisov procesného alebo i hmotného práva).

Z už uvedeného vyplýva nedôvodnosť tzv. odvolacích námietok oprávnenej procesného rázu, keďže tu stále treba trvať na ďalšom už v minulosti ustálenom tunajšom súdom a síce, že exekučný súd nemôže rezignovať na možnosť odopretia vykonania exekúcie na podklade titulu odporujúceho zákonu. Takto je to i v prípade nevyvolania konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku, kde právne významným je, že exekučný súd v prípade zaoberania sa splnením podmienok udelenia poverenia neprijíma žiadne rozhodnutie, ktorým by sa pasoval do pozície oprávneného súdu a formálne zrušil exekučný titul predstavovaný rozhodcovským rozsudkom (čiže rozhodnutím iného orgánu než súdu spôsobujúcim, že konkrétnym problémom sa tzv. všeobecný súd môže – opäť z toho vynímajúc možnosť podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku – zaoberať najskôr v štádiu udeľovania poverenia exekútorovi); môže mu však (tu spomínanému titulu) za určitých okolností odoprieť vykonateľnosť. Prijatie opačného názoru (formulovaného odvolaním prakticky tak, že exekučný súd by bez žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku tento nemal mať oprávnenie skúmať inak než po stránke formálnych náležitostí) by pritom malo za následok, že súdy by nevenovali exekučným titulom žiadnu pozornosť (ak by tieto nemali oprávnenie skúmať či už vôbec alebo len formálne). Stále tu síce existuje ešte i možnosť zastavenia exekúcie z dôvodov uvedených či už v E. p. alebo zákone o rozhodcovskom konaní (v zákone č. 244/2002 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „ZoRK“), tunajší odvolací súd však už v minulosti viackrát zdôraznil, že zákonnosť titulu, ako aj návrhu či žiadosti sú ich atribúty, ktoré tu sú (alebo naopak nie sú) už v čase rozhodovania o udelení poverenia a plynutie času na tom obvykle nie je spôsobilé nič zmeniť – pre ktorý dôvod alternatíva k zamietnutiu žiadosti o poverenie reprezentovaná možnosťou zastavenia exekúcie z tu diskutovaného dôvodu je opodstatnenou a zároveň i náležitým procesným nástrojom len tam, kde práve v dôsledku určitého zlyhania v čase rozhodovania o poverení (v procese udeľovania poverenia) došlo k udeleniu poverenia, hoci sa tak vôbec stať nemalo. Ani v tejto konkrétnej veci pritom od takéhoto záveru – predstavujúceho výraz konštantnej rozhodovacej praxe (judikatúry) tunajšieho súdu nebol dôvod ustupovať (v tejto súv. por. napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave z 29. februára 2012 č. k. 10CoE/223/2011-29).

Správnou však nebola ani izolovaná interpretácia ustanovenia § 52 ods. 1 O. z. v znení platnom v čase uzavretia tzv. úverovej zmluvy predchodkyne oprávnenej a povinného, ktorej cieľom bolo presvedčiť o vymanení sa vzťahu z prejednávanej veci z rámca úpravy noriem spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle. Takáto interpretácia totiž opomínala to, na čo tunajší súd taktiež upozornil už vo svojej skoršej rozhodovacej praxi z minulosti a síce, že úprava normami spotrebiteľského práva nevykazuje znaky kompaktnosti (tu rozumnej najmä jej sústredenia výlučne do jedného právneho predpisu či len menšieho množstva takýchto predpisov). Takýto charakter úpravy mal pritom nesporný význam aj v prejednávanej veci, keď tu okrem zákona o spotrebiteľských úveroch (zákona č. 258/2001 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení) a inak namiesto ustanovení O. z. o spotrebiteľských zmluvách existoval už v čase uzavretia zmluvy aj niekdajší zákon o ochrane spotrebiteľa (zákon č. 634/1992 Zb.), ktorý v rámci svojho ustanovenia § 23a ods. 1 (nadobudnutosť už 1. januára 2000 a v pôvodnom znení platiaceho do 24. novembra 2004) do právneho poriadku Slovenskej republiky zanesol pojem tzv. typovej (mimo akúkoľvek pochybnosť vždy spotrebiteľskej) zmluvy, pričom tou sa rozumela zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spô-

sobom neovplyvňuje; pričom podľa odseku 2 rovnakého ustanovenia typová zmluva nesmela obsahovať a/ neprimerané podmienky, ktoré na škodu spotrebiteľa zakladajú nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, najmä 1. podmienky, ktoré viažu predaj výrobku na poskytnutie služby na odobratie iného výrobku alebo na prevzatie inej služby a 2. podmienky, ktorými sa podmieňuje predaj výrobku alebo poskytnutie služby s požiadavkou, aby spotrebiteľ zabezpečil pre predávajúceho ďalšieho spotrebiteľa, ktorý s ním uzavrie rovnakú alebo podobnú zmluvu; resp. b/ podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi.

Práve toto ale znamenalo, že už v čase uzavretia zmluvy predchodkyne oprávnenej a povinného z prejednávanej veci (27. januára 2004) muselo byť vylúčené, aby sa na takúto zmluvu nazeralo inak než na zmluvu typovú (a spotrebiteľskú), pričom napokon i tie najmenšie pochybnosti v uvedenom smere odstránila novelizácia zákona o ochrane spotrebiteľa vykonaná zákonom č. 616/2004 Z. z., nahradzujúca skoršiu definíciu typovej zmluvy takou definíciou spotrebiteľskej zmluvy, do ktorej už nepochybne spadali (vyjadrením *expressis verbis*, čiže výslovné) aj zmluvy uzavreté podľa Obch. z. (čo napokon muselo spôsobiť, že pokiaľ šlo o prípady zmlúv uzavieraných po 1. apríli 2004 a pred 1. januárom 2008, protivník spotrebiteľa v prípadnom spore nemohol ťažiť zo stručnejšieho výpočtu zmluvných typov v O. z., ak tu paralelne existovala ďalšia úprava pojmovo zaraďujúca do rámca typových a takto i spotrebiteľských zmlúv aj také zmluvy, akou bola tá z prejednávanej veci).

Táto úprava sa musela použiť aj v tejto konkrétnej veci a to namiesto § 53 O. z., nakoľko s prihliadnutím k času uzavretia zmluvy predchodkyne oprávnenej a povinného tu síce šlo o právny vzťah založený ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 150/2004 Z. z. a takto aj o priamu nepoužiteľnosť ustanovení noriem spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle (tých z O. z.) na príslušnú zmluvu od času jej uzavretia, práve pre nepochybný spotrebiteľský charakter vzťahu však aj na takýto prípad dopadala sankcia v podobe neplatnosti dojednaní nesúladných s úpravou z ustanovení §§ 53, 54 a 57 O. z. v znení zákona č. 150/2004 Z. z. (v tejto súv. por. i ustanovenie čl. I bodu 14 zákona č. 150/2004 Z. z. a osobitne týmto do O. z. zanesené ustanovenia jeho § 879e ods. 3 a 4). Na posúdení veci to ale nič nemenilo, keďže podmienku predstavanú problematickou rozhodcovskou doložkou bola schopná pre len príkladný (neuzavretý) výpočet neprimeraných (neprijateľných) podmienok v oboch tu diskutovaných úpravách (ako v už skôr platiacom ust. § 23a ods. 2 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa, tak i v ust. § 53 ods. 3 O. z. neskôr presunutého do odseku 4 rovnakého paragrafu) účinne zachytiť aj obrazná sieť reprezentovaná zákonom o ochrane spotrebiteľa. Práve toto bol dôvod, pre ktorý podľa názoru tunajšieho odvolacieho súdu nemôže byť akceptovateľnou verzia oprávnenej, podľa ktorej by tu (pre charakter vzťahu jej predchodkyne a povinného ako tzv. absolútneho obchodu) nemala byť povinnosť zosúladiť problematické ustanovenia zmlúv uzavretých pred účinnosťou zákona č. 150/2004 Z. z. s normami O. z. o spotrebiteľských zmluvách.

Záver o prijateľnosti (primeranosti) aj v tejto veci spornej rozhodcovskej doložky však nešlo oprieť ani o odvolaním citovaných úpravu zo zákona o bankách.

Podľa § 93b ods. 1 takéhoto zákona banky a pobočky zahraničných bánk sú povinné ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy (odkaz poznámkou č. 88j v zákone na § 4 ods. 1 a 2 ZoRK – pozn. odvolacieho súdu) o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov [§ 5 písm. i)] budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona (v tomto prípade odkaz poznámkou č. 88k v zákone na ZoRK a tiež § 67 ods. 1 zákona č. 510/2002 Z. z. zakotvujúci kolektívnu povinnosť bánk a pobočiek zahraničných bánk zriadiť osobitný rozhodcovský súd – opäť pozn. odvolacieho súdu).

Podľa § 93b ods. 2 zákona o bankách návrh rozhodcovskej zmluvy podľa odseku 1 sú banky a pobočky zahraničných bánk povinné predložiť svojim klientom najneskôr pri uzatváraní obchodu, na ktorý sa nevzťahuje už uzavretá rozhodcovská zmluva. Klient nie je povinný prijať návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1; ak klient neprijme návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1, tak prípadné spory z obchodu s týmto klientom sa riešia postupom podľa osobitných predpisov (ktorými sú podľa poznámky č. 881 v zákone o bankách O. s. p. a E. p. – do tretice pozn. odvolacieho súdu).

Prekračuje rámec úvah potrebných na vyriešenie príslušného problému, či zákonodarcu k „obohateniu“ zákona o bankách predovšetkým prvým zo zhora citovaných ustanovení viedla nedôvera v schopnosť všeobecných súdov dostatočne rýchlo či účinne zabezpečiť vymoženost pohľadávok bankového sektora alebo presvedčenie o poskytnutí aj klientom bánk dostatočného prostriedku ochrany práv alternatívou v podobe rozhodcovského konania (ktoré presvedčenie sa práve v mnohých tunajšiemu súdu známých prípadoch ukázalo mylným), či dokonca tu boli iné pohnútky; pretože už samotný postup predchodkyne oprávnenej bol svedectvom neriadenia sa takouto úpravou (resp. neurobenia tak korektne).

Jednak totiž požiadavkou na neodvolateľnosť návrhu na uzavretie rozhodcovskej zmluvy v zmysle § 93b ods. 1 zákona o bankách treba rozumieť len požiadavku, aby pre prípad rozhodnutia sa klienta z akéhokoľvek dôvodu pre uzavretie rozhodcovskej zmluvy nemusel čeliť prípadnému rozmysleniu si takéhoto zámeru zo strany banky, najmä však návrhom na uzavretie rozhodcovskej zmluvy v kontexte ust. § 93b ods. 1 a ods. 2 vety druhej zákona o bankách môže byť len návrh v podobe umožňujúcej klientovi (spotrebiteľovi) jeho pomerne jednoduché odlišenie od ostatných zmluvných podmienok predkladaných mu druhou stranou zmluvného vzťahu a tiež jeho rovnako bezproblémové oddelenie od ostatného obsahu zmluvy (tak, aby klientovi nepôsobilo žiadne ťažkosti vrátane prípadného rizika čakania na prepracovanie návrhu zmluvy trvanie na odstránení pre neho neakceptovateľnej rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky). Požiadavku na takto ponúknutý (predložený) návrh nemožno považovať za splnenú, ak banka návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy začlení (bez prehánania ukryje) medzi iné zmluvné podmienky a to dokonca ani nie priamo do zmluvy (o samostatnej rozhodcovskej zmluve ani nehovoriac), ale len do vlastných všeobecných obchodných podmienok, u ktorých je známe, že sa s nimi klient (spotrebiteľ) v čase pred uzavretím zmluvy dostatočne podrobne či často i vôbec neoboznamuje (hoci spravidla v zmluve potvrdzuje presný opak). Nepochybne to bolo pritom práve nedôsledné napĺňanie zámeru vyvoditeľného už z pôvodného znenia zákona č. 603/2003 Z. z. (ktorým bol do zákona o bankách doplnený § 93b, tu por. i čl. I bod 125 novelizujúceho zákona) v praxi, ktoré viedlo k neskoršej úprave odseku 1 tu diskutovaného paragrafu zákona o bankách doplnením doň (s účinnosťou od 1. decembra 2009) aj povinnosti poskytnúť klientovi možnosť voľby a tiež zodpovedajúceho poučenia (v tejto súv. napokon por. i čl. XI bod 24 a čl. XXI zákona č. 492/2009 Z. z.).

Práve oprávnená tak nad rámec neprimeranej (dnes neprijateľnej) podmienky konštatovanej napadnutým uznesením a predstavovanej konkrétnou podobou rozhodcovskej doložky odvolaním upozornila na ďalší dôvod, pre ktorý rozhodcovskú doložku bolo treba považovať za neprijateľnú.

Rovnako ako v iných tzv. spotrebiteľských veciach, v ktorých došlo k uplatneniu rozhodcovskej doložky a následnému sporu o to, či na vykonanie rozhodcovského rozsudku možno udeliť poverenie, tak aj v prejednávanej veci muselo platiť, že ak na neprijateľnosť treba usudzovať už v prípadoch podoby doložky poskytujúcej spotrebiteľovi na výber medzi rozhodcovským a všeobecným súdom, nútiacej ho však pre prípad zvolenia rozhodcovského súdu dodávateľom podrobiť sa právomoci rozhodcovského súdu, tým skôr to musí platiť aj u podôb do-

ložky obsahovo zhodných s tou v prejednávanej veci – majúcih charakter výlučnej rozhodcovskej doložky (u akej na neprijateľnosť a neplatnosť bolo by treba usúdiť z už uvedeného zhora ak nie pre nič iné, tak za použitia právneho argumentu „a minori ad maius“ – od menšieho k väčšiemu). Na veci pritom nič nemenilo, že v intenciách tu posudzovaného konkrétneho prípadu nástup alternatívy v podobe všeobecného súdnictva podmieňuje nepristúpenie klientom (spotrebiteľom) na návrh rozhodcovskej zmluvy (ust. § 93b ods. 2 časti vety druhej za bodkočiarkou zákona o bankách), keďže z už uvedeného vyššie vyplýva jednak možnosť takéhoto počínania klienta len v prípade predloženia mu návrhu podľa odseku 1 ustanovenia (rozumej dostatočne zrejmeho a objasneného návrhu predpokladajúceho informované rozhodovanie sa spotrebiteľa) a opäť za použitia už spomenutého právneho argumentu „a minori ad maius“ treba trvať na tom, že ak vylúčenie následku v podobe rozhodcovského konania spôsobí už informovaný nesúhlas klienta s návrhom rozhodcovskej zmluvy, tým skôr to musí platiť vtedy, ak informovaný nesúhlas tu nie je preto, že klient (spotrebiteľ) k rozhodnutiu (zmluvu uzavrieť či naopak návrh neprijatť) pristupoval za vytvorenia (a to práve jeho zmluvným partnerom) takej situácie, pri ktorej bol zákonom predpokladaný postup a teda i informovaný súhlas či nesúhlas vylúčený.

Pri riadení sa opísanými úvahami preto odvolací súd nemohol dospieť k inému záveru, než k tomu, ku ktorému už dospel pred ním súd prvého stupňa, čiže k záveru o potrebe vyhodnotenia rozhodcovskej doložky tvoriacej podklad pre vydanie rozhodcovského rozsudku slúžiaceho tu za exekučný titul za neprimeranú (neprijateľnú) a preto neplatnú zmluvnú podmienku.

Logickým dôsledkom toho však musel byť i ďalší (v tejto veci inak takto priamo okresným súdom nesformulovaný) záver, podľa ktorého neplatná rozhodcovská doložka nemohla platne založiť právomoc rozhodcovského súdu (tu Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie) na prejednanie veci a ani na vydanie rozhodnutia, ktoré by následne mohlo požívať tiež náležitú ochranu v procese exekučného vymáhania ním priznanej pohľadávky (čiže stať sa spôsobilým podkladom exekúcie alebo tiež exekučným titulom). Pre nutnosť takéhoto nazerania na exekučný titul potom samozrejme odmietnuť bolo treba i ostatnú námietku za odvolania oprávnenej, týkajúcu sa existencie právoplatného a vykonateľného rozhodnutia a založenia ním údajnej prekážky právoplatne rozsúdenej veci; keďže nulitný (z pohľadu práva neúčinný) titul žiadnu prekážku následného prejednanie a tiež rozhodnutia veci všeobecným súdom nepredstavuje.

Odvolací súd preto podľa § 251 ods. 4 a § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania (obdobne ako ani súd prvého stupňa o trovách konania pred ním) nerozhodoval, keď tu zamietnutie žiadosti exekútora o poverenie nie je konečným rozhodnutím, ale len podkladom pre následné zastavenie exekúcie (§ 44 ods. 3 veta prvá E. p.) s povinnosťou vyporiadania sa s otázkou trov až v takomto (ďalšom) rozhodnutí (§ 57 ods. 2 a § 58 ods. 5 E. p.). Práve absencia rozhodnutia o trovách konania v rozhodnutí súdu prvého stupňa je potom aj dôvodom, pre ktorý je súd prvého stupňa povolaný rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania skončeného týmto uznesením (§ 224 ods. 4 O. s. p. per analogiam).

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie: Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Trnava 31. mája 2012

Mgr. Dušan Čimo
predseda senátu